

Arrest

nr. 310 378 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 23 juni 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 29 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 23 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.I.R.] [°xx/xx/2002], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U was van uw geboorte tot uw vertrek woonachtig in het dorp [F.B.] in het district Pol-e Chomri in de provincie Baghlan, samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U ging tot de tweede graad secundair onderwijs naar school en was ongeveer sinds anderhalf jaar voor uw vertrek werkzaam als huishouder en wachter van provincieraadslid Mulaalam Mutmain, waar u sindsdien het merendeel van de dagen verbleef.

Ongeveer vijf tot zes maanden voor uw vertrek werd het huis van Mulaalam beschoten vanuit een auto, waarna die ook ontplofte. U raakte bij deze aanval gewond, net als de twee bodyguards [F.] en [J.], omdat jullie zich op dat moment buiten aan het huis bevonden. U moest door uw verwondingen anderhalve maand in het ziekenhuis blijven. Hierna keerde u terug naar uw werk.

Rond twee maanden na dit incident kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis, waar ze vroegen waar u was. Uw vader zei dat hij het niet wist, waarop de taliban zeiden dat u zich moest presenteren aan hen.

Ongeveer een maand later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Ze stelden dezelfde vraag en zeiden dat ze u zouden vermoorden indien u zich niet aandiende. Uw vader lichtte u in over deze bezoeken. U sprak hierover met Mulaalam, die u gebod zich niet aan te dienen omdat ze u dan zouden vermoorden.

Toen de taliban de macht overnamen, vroeg u uw vader aan de telefoon wat u best moest doen. Hij gaf hierop aan dat het beter was te vertrekken uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan op 15 augustus 2021, waarna u vingerafdrukken afstond in Bulgarije op 5 mei 2022 en in Oostenrijk op 31 mei 2022. U kwam aan in België op 28 juni 2022, waar u een dag later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen dat u mentale problemen heeft en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u hieromtrent geen psychologische attesten voorlegde, noch dat u duidelijk kon aangeven op welke manier deze 'mentale druk' of slaapproblemen het gehoor zouden beïnvloeden (CGVS, p. 16-17, 20-21). Niets bij uw interview bij DVZ, noch bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wees erop dat u van de mogelijkheid werd weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud aflegde. Uit een eenvoudige lezing van de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen of u enigszins gehinderd werd. U kon de vragen begrijpen en uw antwoorden formuleren. Slechts nadat u bij het CGVS werd geconfronteerd met enkele kritische vragen, sprak u van deze problemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw werk bij een voormalig provincieraadslid in Baghlan. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat het CGVS sterke twijfels heeft over uw beweerde werkzaamheden bij het provincieraadslid gezien uw vage verklaringen hieromtrent.

Zo kon u ten eerste erg weinig informatie verschaffen over het werk van Mulaalam bij de provincieraad, waardoor u niet heeft aannemelijk gemaakt dat u bij een prominente overheidsmedewerker werkzaam was. U wist niet wat zijn positie was, waar hij zoal heenging voor zijn werk, wie zijn collega's waren, hoeveel leden de provincieraad telde of wat hij zoal moest doen voor zijn werk (CGVS, p. 12). Hier merkt het CGVS op dat u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nochtans wel specifiek had aangegeven dat dit de directeur van de provincieraad betrof (DVZ vragenlijst 3.5). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u dit nooit had gezegd, wat niet kan verklaren hoe dit detail in uw verklaringen is binnengeslopen (CGVS, p. 19). Bovendien stelde u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS dat alles bij DVZ goed was verlopen en u hierover geen opmerkingen had (CGVS, p. 3).

Gevraagd naar de persoon Mulaalam kwam u eveneens niet verder dan aangeven dat hij 'normaal' was, een 'oudere persoon' en dat hij zich 'goed gedroeg' bij u. Zulke vage verklaringen doen twijfelen of u ooit effectief in contact bent geweest met hem (CGVS, p. 12-13).

Over uw taken bij Mulaalam was u in dezelfde lijn opmerkelijk beknopt. U kon enkel zeggen dat u moest zorgen voor zijn kleinkinderen, u naar de bazaar moest gaan en u de gasten moest bedienen met water en thee. U kon geen enkele informatie geven over de vrouwen die nochtans in hetzelfde huis woonden, u bleef erg vaag in de beschrijving van uw kamer in het huis en u gaf geen verdere details die uw werk bij Mulaalam toch konden aannemelijk maken (CGVS, p. 11-12).

U zette deze erg vage verklaringen niet recht met documenten of foto's (CGVS, p. 7-8), waarmee reeds de kern van uw relaas, namelijk uw werk voor Mulaalam, op een steile helling komt te staan.

Daarnaast legde u ook over de aanval op het huis van Mulaalam onvoldoende gestaafde verklaringen af. De timing hiervan klopte niet, u bleef aan de oppervlakte en uw verklaringen konden niet aantonen dat deze zogenaamde aanval gericht zou zijn geweest tegen u.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u sterk tekortschoot in de situering in de tijd van deze aanval. Zo gaf u eerst aan dat dit incident zes tot vijf maanden voor de machtsovername plaatsvond, u hierna anderhalve maand werd opgenomen in het ziekenhuis en u hierna het land verliet omdat de overheid instortte (CGVS, p. 16), waarbij u als datum 15 augustus 2023 aangaf. Gevraagd hoe dit mogelijk is gezien er een kloof van drie tot vier maanden overbleef, voegde u plots toe dat u eerst nog terugkeerde om te gaan werken bij Mulaalam (CGVS, p. 10). Dit kon u echter geheel niet aannemelijk maken, aangezien u eerst duidelijk een andere timing vooropstelde en u bovendien bij uw zogenaamde terugkeer naar Mulaalam geen enkele overwegingen zou hebben gemaakt of dit wel een goed idee was, wat weinig waarschijnlijk is na zulke aanval (CGVS, p. 10). Hierover kwam u niet verder dan aangeven dat u 'geen andere weg' had (CGVS, p. 16). Pas toen het CGVS u confronteerde met deze bevreemdende timing, haalde u psychologische problemen aan die u zouden beletten een lang gesprek te voeren (CGVS, p. 16). Hier dient te worden opgemerkt dat het CGVS u aan het begin van het gehoor meermaals heeft gevraagd hoe het met u ging, hoe het voor u liep en of alles goed was met uw gezondheid, en u hier telkens niets over aanhaalde, wat eerder doet vermoeden dat u deze problemen erbij haalde op een moment dat u voelde dat uw verklaringen tekortschoten en in twijfel werden getrokken (CGVS, p. 1, 14).

Voorts bleef u over de aanval zelf erg vaag in uw verklaringen. U gaf louter aan dat er werd gevuld vanuit een auto, die dan ontplofte. U kon geen verdere informatie geven over wat na de aanval gebeurde en hoe u in het ziekenhuis belandde. U gaf aan dat u hier nooit navraag naar zou hebben gedaan en dat u nadien nooit overleg had met Mulaalam over wat gebeurd was en welke veiligheidsmaatregelen moesten genomen worden. Dit getuigt van een opmerkelijke desinteresse die gezien de ingrijpendheid van zulke gebeurtenis erg onlogisch is en de geloofwaardigheid van deze aanval verder aantast (CGVS, p. 15-16).

Tot slot stelt het CGVS vast dat uit uw verklaringen geenszins is gebleken dat deze aanval – die u überhaupt zelf niet heeft aannemelijk gemaakt – persoonlijk tegen u zou gericht zijn geweest of een persoonlijke vervolging van de taliban tegen u zou aantonen. De verwondingen waarnaar u verwijst kunnen daarenboven door eender welk incident zijn veroorzaakt. U legde geen medische attesten voor die hieromtrent een gerichte aanval door de taliban kunnen aantonen. U kon evenmin verklaren hoe deze aanval verband zou hebben gehouden met de bedreigingen die u sindsdien zou hebben ontvangen. U kon immers zelf niet verklaren hoe de taliban na deze aanval te weten kwamen dat u voor Mulaalam werkte (CGVS, p. 13).

Hiermee stuiken ook uw verklaringen over de aanval op het huis van Mulaalam ineen. Aangezien u deze aanval als het startpunt van uw bedreigingen heeft aangehaald, zetten deze onaannemelijkheden deze bedreigingen reeds in een twijfelachtig daglicht.

Tot slot konden uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban voor en na uw vertrek geenszins overtuigen. Immers zijn deze op tal van punten bijzonder inconsistent, vaag en onlogisch gebleken, wat de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven definitief onderuit haalt.

Eerst moet het CGVS erop wijzen dat u bij uw interview bij DVZ een geheel andere boodschap van de taliban aangaf dan waarop u alludeerde bij het CGVS. U verklaarde daar dat u via verre familieleden van u, die bij de taliban hoorden, te weten kwam dat de taliban u beschuldigden dat u 'informatie over de ontplofing zou hebben verstrekt aan de directeur van de provincieraad' (DVZ vragenlijst 3.5). Bij uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u duidelijk aan dat u geen verre familieleden had bij de taliban en dat u nooit deze verklaringen had afgelegd (CGVS, p. 14, 20). Bovendien vermeldde u bij de DVZ niets over de bezoeken van de taliban aan uw familie, omdat 'ze het u niet vroegen' (CGVS, p. 20). Dat u deze zaken foutief of niet aanhaalde, is weinig aannemelijk gezien het belang van deze bedreigingen door de taliban voor uw asielrelaas. Opnieuw kunnen uw simplistische ontkenningen van deze verklaringen niet rechtzetten dat deze details hier toch in zijn beland en gaf u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat alles goed was verlopen bij DVZ (CGVS, p. 3). Bijgevolg bevestigen deze inconsistenties dat u zowel bij DVZ als bij CGVS zaken heeft verzonnen.

Over de inhoud van de ontmoetingen tussen uw vader en de taliban legde u bovendien erg vage en onlogische verklaringen af. U kwam niet verder dan aangeven dat ze naar u vroegen en zeiden dat u zich moest aandienen (CGVS, p. 10). Uw vader nam dit eerste bezoek niet serieus, wat opmerkelijk is aangezien u reeds zwaar verwond was geraakt door toedoen van de taliban (CGVS, p. 17). Ook na het tweede bezoek gaf hij slechts aan dat u voorzichtig moest zijn (CGVS, p. 18). Ook zou Mulaalam toen u hierover sprak, louter hebben aangegeven dat er geen probleem was omdat u in zijn huis was (CGVS, p. 19). Zulke luchtige reacties op gevaarlijke bedreigingen zijn weinig aannemelijk gezien wat al gebeurd was. Het is tot slot niet aannemelijk dat u zich niet beter zou hebben geïnformeerd over deze bedreigingen alvorens te vertrekken, temeer het toch gaat om een zeer ingrijpende beslissing.

Over de problemen die uw familie nog zou hebben gekend na uw vertrek, legt u eveneens vage verklaringen af. U verklaart dat de taliban wel nog zijn teruggekeerd, maar weet niet of zij al dan niet meerdere keren zijn gekomen (CGVS, p. 10), laat staan dat u kan verduidelijken wanneer dit zou zijn gebeurd en waarom ze steeds opnieuw terugkwamen ondanks dat u er niet meer was (CGVS, p. 19). Dat de taliban bovendien meerdere keren zouden zijn langsgekomen zonder ooit uw huis te doorzoeken en ze de rest van uw familie ongemoeid lieten (CGVS, p. 17), getuigt van een weinig doortastend optreden van hen. Ze zouden uw vader louter vragen waar u bent, en vervolgens genoeg nemen met het antwoord dat hij dat niet weet. Het is weinig aannemelijk dat een te duchten organisatie als de taliban hier zo licht over zou gaan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u de beweerde bedreigingen van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Hiermee stort uw asielrelaas volledig ineen.

Ter volledigheid geeft het CGVS aan dat u over het grondconflict dat u bij uw interview bij DVZ aanhaalde, bij het CGVS kordaat aangaf dat u hierdoor geen problemen heeft gehad en enkel de taliban vreest (CGVS, p. 10-11). Hiermee heeft u bijgevolg evenmin een toekomstige vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt.

De voorlegging van uw taskara kan de bovenstaande argumenten niet weerleggen. Deze geeft immers slechts een indicatie van uw identiteit en herkomst, die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_an

d_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker allereerst in op de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Hij betwist de beoordeling van verweerder inzake de door hem aangehaalde persoonlijke problemen met de taliban. Hij haalt enkele motieven aan en tracht deze te weerleggen.

Waar verweerder hem tegenwerpt dat hij nauwelijks informatie kon geven over de inhoud van zijn job, betoogt hij dat hij heeft geantwoord op alle hem hierover gestelde vragen en dat hij verklaringen aflegde over welke taken hij overdag uitvoerde, wie zijn loon betaalde, wat het verschil was tussen zijn taken en deze van de overige werknemers, enz. Hij stelt dat hem geen verdere vragen zijn gesteld over de inhoud van zijn job

en dat hij er bijgevolg vanuit mocht gaan dat hij voldoende informatie had gegeven. Hij stelt dat verweerder uit het oog verliest dat hij een wachter was in de woning, wiens taken bestonden uit het verrichten van boodschappen, het bedienen van de gasten met thee en het zorgen voor de kleinkinderen. Hij wijst ook op zijn verklaringen dat hij nauwelijks contacten had met zijn werkgever zelf en het bijgevolg logisch is dat hij niet kon antwoorden op gedetailleerde vragen over zijn werkgever, zoals de vragen wie zijn collega's waren in de provincieraad, hoeveel leden de provincieraad telde, welke professionele verplaatsingen zijn werkgever deed, enz. Hij stelt dat hij evenmin contact had met de vrouwelijke familieleden van zijn werkgever en merkt in dit verband op dat de omgang tussen vrouwen en mannen in Afghanistan veel strikter verloopt.

In zoverre verweerder melding maakt van tegenstrijdige verklaringen inzake de chronologie van de gebeurtenissen stelt verzoeker dat de gedane vaststellingen niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Hij stelt te hebben verklaard dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis terugkeerde naar de woning van zijn werkgever omdat het te gevaarlijk was geworden voor hem om naar huis terug te keren en dat hij daar nog enkele maanden bleef werken.

Verzoeker betwist verder het motief dat zijn werkgever geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam na de aanval. Hij stelt immers te hebben verklaard dat zijn werkgever naar de controlepost ging, om een betere bescherming te vragen.

Verder stelt verzoeker dat hij geen details kon geven over de wijze waarop de aanval plaatsvond, omdat hij tijdens de aanval bewusteloos raakte en hij zich hierdoor geen details kan herinneren.

Ten slotte betoogt verzoeker dat verweerder onterecht vaststelde dat hij niet kon aantonen dat hij persoonlijk zou worden geviséerd door de taliban en dat zijn familie ongemoeid wordt gelaten. Hij stelt integendeel te hebben verklaard dat de taliban zijn familie herhaaldelijk lastig vielen om te weten te komen waar hij zich bevond en hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het gegeven dat de taliban de woning niet doorzochten. Hij stelt dat hij al geruime tijd niet langer thuis woonde en de taliban dit redelijkerwijze wisten. Hij voert aan dat de bezoeken voornamelijk als doel hadden om druk te zetten op zijn familie opdat hij zich bij hen zou aanbieden.

Daarnaast is verzoeker nog van mening dat verweerder eveneens had moeten onderzoeken welk risico hij loopt ingevolge de machtsovername door de taliban, ook indien het niet aannemelijk wordt geacht dat hij persoonlijk werd gezocht door de taliban voorafgaand aan de machtsovername. Hij verwijst naar landeninformatie en betoogt dat hieruit blijkt dat personen die voorheen hebben gewerkt voor overheidsfunctionarissen wel degelijk een persoonlijk risico op vervolging lopen en dat de taliban in staat zijn om mensen te traceren.

2.2. Vervolgens gaat verzoeker in op de motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2023 waarbij deze organisatie zich uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Nog verwijst hij naar allerhande landeninformatie die aangeeft dat de veiligheidssituatie in Afghanistan erg gevaarlijk en volatiel blijft. Hij benadrukt zijn herkomst uit het district Pol-e Chomri in de provincie Baghlan en haalt landeninformatie aan over de veiligheidssituatie in deze provincie. Nog haalt hij landeninformatie aan die ingaat op mogelijke individuele elementen die een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld met zich mee kunnen brengen. Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing geen geïndividualiseerd onderzoek werd verricht of er in zijn hoofd sprake is van dergelijke individuele elementen en hem in dit verband geen specifieke vragen werden gesteld. Zo stelt hij nog dat niet werd gepeild naar de mogelijkheden van zijn familie om te verhuizen of naar de veiligheid van de reisroute naar zijn dorp. Hij wijst verder op zijn verklaring dat hij mentale problemen heeft.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 9 april 2024 maakt verweerder een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over, waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", december 2023;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van het verzoek om internationale bescherming gaat de Raad in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken.

4.4. Inzake de vraag naar eventuele bijzondere procedurele noden, en waar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS sprak van mentale problemen, oordeelde verweerder als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft uw verklaringen dat u mentale problemen heeft en eventueel ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat u hieromtrent geen psychologische attesten voorlegde, noch dat u duidelijk kon aangeven op welke manier deze ‘mentale druk’ of slaapproblemen het gehoor zouden beïnvloeden (CGVS, p. 16-17, 20-21). Niets bij uw interview bij DVZ, noch bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wees erop dat u van de mogelijkheid werd weerhouden om op gedetailleerde en coherente wijze uw relaas uiteen te zetten. Dit blijkt ook geenszins uit de verklaringen die u gedurende het onderhoud aflegde. Uit een eenvoudige lezing van de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen of u enigszins gehinderd werd. U kon de vragen begrijpen en uw antwoorden formuleren. Slechts nadat u bij het CGVS werd geconfronteerd met enkele kritische vragen, sprak u van deze problemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling niet concreet betwist en ziet zelf geen reden om dit anders te beoordelen. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dat hij in de loop van zijn procedure voor internationale bescherming niet in de mogelijkheid was om zijn verhaal volledig te doen of op enige wijze werd verhinderd volledige verklaringen af te leggen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

4.5.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 23 augustus 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaarde dat hij sinds anderhalf jaar voor zijn vertrek werkte als huishouder en wachter van een provincieraadslid. Ongeveer vijf tot zes maanden voor zijn vertrek werd het huis van dit provincieraadslid beschoten vanuit een auto, waarna de auto ontplofte. Verzoeker raakte bij deze aanval gewond, net als twee bodyguards. Na een verblijf van anderhalve maand in het ziekenhuis keerde hij terug naar zijn werk. Ongeveer twee maanden na dit incident kwamen de taliban naar zijn ouderlijk huis, waar ze vroegen naar hem. Ze zeiden tegen zijn vader dat hij zich bij hen diende aan te bieden. Ongeveer een maand later kwamen de taliban opnieuw naar zijn ouderlijk huis. Ze zeiden dat ze hem zouden vermoorden indien hij zich niet aandiende. Hij sprak hierover met het provincieraadslid, die hem zei zich niet aan te dienen omdat ze hem dan zouden vermoorden. Ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021 gaf zijn vader aan de telefoon aan dat het beter was te vertrekken uit Afghanistan.

4.5.3. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker zijn originele taskara voor. Zoals verweerder terecht stelde, geeft deze slechts een indicatie over zijn identiteit en herkomst, die op zich niet worden betwist. Hiermee kan hij zijn asielrelaas verder evenwel niet ondersteunen. Hiervoor moet worden nagegaan of zijn verklaringen tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.5.4. In de eerste plaats treedt de Raad verweerder bij in zijn beoordeling dat sterke twijfels rijzen over verzoekers werkzaamheden bij het provincieraadslid, nu zijn verklaringen ter zake zeer vaag blijven. De vaststellingen van verweerder dat verzoeker wel erg weinig informatie kon geven over het werk van dit provincieraadslid, dat hij enkel zeer algemene en nietszeggende verklaringen kon afleggen over diens persoon en dat hij ook over zijn concrete taken voor dit provincieraadslid opmerkelijk beknopt bleef, en dat hij dit gebrek aan overtuigende verklaringen ook niet kon rechtzetten door het voorleggen van documenten of foto's over zijn werk, vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker verklaart zijn gebrek aan kennis over het werk van het provincieraadslid door te benadrukken dat hij slechts een wachter was in diens woning, wiens taken bestonden uit het doen van boodschappen, het bedienen van de gasten met thee en het zorgen voor de kleinkinderen, en door te herhalen dat hij nauwelijks contacten had met zijn werkgever zelf. Zelfs rekening houdende met dit profiel van verzoeker kan echter wel degelijk van hem worden verwacht dat hij minimaal de precieze functie van zijn werkgever kende. Zelfs dit antwoord moest verzoeker echter schuldig blijven (gehoor CGVS, p. 13). Nog gaat verzoeker op geen enkele wijze in op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wel specifiek – en dit zelfs tot tweemaal toe – had aangegeven dat zijn werkgever de directeur van de provincieraad was (vragenlijst CGVS, vraag 5) en dat zijn latere ontkenning dit te hebben verklaard (gehoor CGVS, p. 19) niet kan overtuigen. Deze vaststellingen blijven dus overeind. Nog belangrijker is evenwel de vaststelling dat verzoeker zelfs over de persoon van dit provincieraadslid werkelijk niets concreets kon vertellen en niet verder kwam dan zeer vage en nietszeggende antwoorden. Zo kwam verzoeker, gevraagd naar wat voor een persoon zijn werkgever was en naar diens persoonlijkheid, niet verder dan te zeggen dat hij "een oudere persoon" was en dat hij "normaal" was. Gevraagd naar iets dat opviel over zijn werkgever beperkte verzoeker er zich toe te zeggen "Hij was een goede persoon, hij gedroeg zich goed bij mij." Nog gevraagd hoe hij eruit zag, stelde verzoeker slechts "Hij zag er goed uit" (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Zelfs aangenomen dat verzoeker niet veel contact had met zijn werkgever en hij slechts de taken van wachter uitoefende, kunnen van iemand die stelt ongeveer anderhalf jaar voor deze werkgever te hebben gewerkt wel degelijk meer concrete en preciezere verklaringen worden verwacht. Verzoeker gaat ook nergens concreet in op de motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die overeind blijven en terecht ernstig doen twijfelen over het verklaarde werk van verzoeker.

Verzoeker betoogt verder weliswaar dat hij heeft geantwoord op alle hem gestelde vragen over de inhoud van zijn job en dat hij verklaringen aflegde over welke taken hij overdag uitvoerde, wie zijn loon betaalde, wat het verschil was tussen zijn taken en deze van de overige werknemers, enz. Hij stelt dat hem geen verdere vragen zijn gesteld over de inhoud van zijn job en dat hij er bijgevolg vanuit mocht gaan dat hij voldoende informatie had gegeven. Hij stelt nog dat hij geen contact had met de vrouwelijke familieleden van zijn werkgever en de omgang tussen vrouwen en mannen in Afghanistan veel strikter verloopt. De vaststelling

blijft evenwel overeind dat verzoeker, wat zijn precieze taken betreft die hij gedurende ongeveer anderhalve jaar uitvoerde, niet veel verder kwam dan te verklaren dat hij moest zorgen voor de kleinkinderen, naar de bazaar moest gaan en de gasten moest bedienen met thee en water. Aldus bleven zijn verklaringen inzake zijn concrete takenpakket vrij vaag en oppervlakkig, zoals verweerder terecht vaststelde. De Raad stelt ook vast dat verzoeker ter zake meerdere vragen werden gesteld, die hem toelieten om zo concreet en volledig mogelijke verklaringen af te leggen over zijn werk. Verzoeker geeft ook niet aan dat hem onterecht niet bepaalde verdere vragen werden gesteld. Evenmin houdt het gegeven dat geen verdere vragen meer werden gesteld in dat verweerder niet langer kon oordelen dat verzoekers verklaringen ter zake te vaag en te beknopt waren om zijn tewerkstelling concreet aan te tonen. Het punt van verweerder is verder niet zozeer dat het niet overtuigend is dat verzoeker geen contact zou hebben gehad met de vrouwen in het huis, wel dat hij geen enkele informatie over hen kon geven. Hij kon zelfs geen duidelijke verklaringen afleggen over waar in het huis de vrouwen zouden hebben verbleven. Ook gevraagd te omschrijven waar hij verbleef in het huis bleef verzoeker zeer vaag in zijn beschrijving. Hij kwam niet verder dan te verklaren dat hij verbleef in een kamer dichtbij de deur (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voor iemand die aangaf dat zijn takenpakket bestond uit het zorgen voor de kleinkinderen, het doen van inkopen en het ontvangen van de gasten, kan wel degelijk worden verwacht dat hij een betere kennis heeft over het huis van zijn werkgever waar hij bovendien aangaf in te wonen en zelfs over de vrouwelijke inwoners ervan, ook al had hij geen direct contact met hen, al was het maar de precieze plek in het huis waar zij dan verbleven.

De voormelde vaststellingen doen volledig terecht ernstig twijfelen aan de verklaarde tewerkstelling van verzoeker voor een provincieraadslid voor zijn vertrek uit Afghanistan. Met zijn kritiek slaagt verzoeker er niet in om de gedane vaststellingen onderuit te halen, te weerleggen of in een daglicht te stellen. Deze vaststellingen zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad hernomen. Nog moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij er niet in slaagde zijn werk te staven met enig document of zelfs maar foto's.

4.5.5. In de tweede plaats treedt de Raad verweerder ook bij in zijn vaststelling dat verzoekers verklaringen inzake de aanval op het huis van zijn werkgever niet kunnen overtuigen.

Zoals verweerder correct vaststelde, bleef verzoeker in zijn verklaringen erg vaag over de aanval en gaf hij louter aan dat er werd gevuld vanuit een auto, die vervolgens ontplofte. Nog kon hij geen verdere informatie geven over wat er gebeurde na de aanval en hoe hij in het ziekenhuis belandde. Hij deed hiernaar ook nooit navraag en sprak nooit met zijn werkgever over het voorval en over welke veiligheids-maatregelen moesten worden genomen. Los van zijn eerdere verklaring dat het provincieraadslid naar de post ging om verdere aanvallen te vermijden, had verzoeker geen weet van veiligheidsmaatregelen die het provincieraadslid nam voor zijn personeel (gehoor CGVS, p. 14-16). Dit getuigt terecht van een opmerkelijke desinteresse die – gelet op het ingrijpend karakter van de gebeurtenis – de geloofwaardigheid van dit voorval op ernstige wijze aantast.

Verzoeker argumenteert dat hij geen details kon geven over de wijze waarop de aanval plaatsvond, omdat hij tijdens de aanval bewusteloos was geworden en hij zich hierdoor geen details kan herinneren. Zelfs aangenomen dat verzoeker zich niet alle details kan herinneren doordat hij bewusteloos was, weerlegt dit evenwel het motief niet dat van iemand die een dergelijke ingrijpende gebeurtenis meemaakte en na zijn verblijf in het ziekenhuis bovendien terugkeerde naar zijn werk toch minstens kan worden verwacht dat deze dan achteraf informeert naar wat er precies is voorgevallen en hoe hij in het ziekenhuis terecht gekomen en dat hij bij werkherleving met zijn werkgever overlegt over welke veiligheidsmaatregelen in acht moeten worden genomen. Verzoeker benadrukt thans het gegeven dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn werkgever wel degelijk een bijkomende veiligheidsmaatregel nam, met name ging hij naar de controlepost om een betere bescherming te vragen, maar hiermee doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen dat hij zelf niet eens overlegde met zijn werkgever over in acht te nemen voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen en dat dit weinig geloofwaardig overkomt, gelet op de ernst van de feiten die zich voordien zouden hebben afgespeeld. Het gegeven dat de werkgever naar de controlepost ging om een betere bescherming te vragen is niet van die aard dat redelijkerwijze niet evenzeer van de werkgever en verzoeker kon worden verwacht dat ze onderling spraken over het voorval en over in acht te nemen veiligheids- of voorzorgmaatregelen. Met zijn betoog doet verzoeker geen afbreuk aan de gedane vaststellingen die maken dat terecht wordt getwijfeld aan de aanval op het huis, minstens aan verzoekers aanwezigheid hierbij, en die door de Raad worden hernomen. Verzoeker gaat ten slotte ook op geen enkele wijze in op de verdere vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verwondingen waarnaar hij verwijst door eender welk incident kunnen zijn veroorzaakt en hij geen medische attesten voorlegt die een gerichte aanval door de taliban kunnen aantonen. Ook deze motieven, die verzoeker ongemoeid laat, blijven overeind.

4.5.6. In de derde plaats stelt de Raad in navolging van verweerder vast dat, enerzijds, verzoeker ook in geen geval kan overtuigen dat de aanval op de woning van het provincieraadslid dan persoonlijk tegen hem zou zijn gericht en, anderzijds, hij evenmin kan overtuigen dat hij ingevolge zijn werk, voor zover dit al kan worden aangenomen, persoonlijk werd gevisieerd of bedreigd door de taliban. Zoals verweerder vaststelde, kon

verzoeker zo niet verklaren hoe de taliban na de aanval te weten zouden zijn gekomen dat hij voor het provincieraadslid werkte. Nog zijn verzoekers verklaringen over de bedreigingen door de taliban voor en na zijn vertrek bijzonder inconsistent, vaag en onlogisch, waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Samen met verweerder stelt de Raad zo vast dat verzoeker aanvankelijk op de DVZ verklaarde dat verre familieleden van hem die deel uitmaakten van de taliban zijn vader ervan op de hoogte brachten dat de taliban hem ervan beschuldigden dat hij informatie over de ontploffing had verstrekt aan zijn werkgever of nog dat hij zijn werkgever op voorhand had verwittigd en er daarom geen doden waren gevallen bij de aanval (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde verzoeker echter nadrukkelijk dat hij geen verre familieleden heeft bij de taliban (gehoor CGVS, p. 6) en ontkende hij voormelde verklaringen op de DVZ te hebben afgelegd (gehoor CGVS, p. 14, 20). Hij gaf uitdrukkelijk aan dat de enige reden waarom de taliban hem bedreigden was omwille van zijn werk voor het provincieraadslid (gehoor CGVS, p. 11). Gelet op de concrete en gedetailleerde verklaringen die verzoeker in dit verband evenwel aflegde bij de DVZ kan een loutere ontkenning deze te hebben afgelegd evenwel niet overtuigen.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker op de DVZ niets vertelde over bezoeken die de taliban brachten aan zijn familie. De Raad treedt verweerder bij in zijn standpunt dat verzoekers uitleg hiervoor, met name dat hiernaar niet werd gevraagd, niet kan overtuigen. Verzoeker werd op de DVZ immers wel degelijk verzocht om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van herkomst (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen hem bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd gevraagd hoe het interview op de DVZ verliep en of hij er alle redenen had kunnen geven waarom hij zijn land had verlaten, antwoordde hij verder dat het interview goed was verlopen en hij alle redenen van zijn vertrek had kunnen geven (gehoor CGVS, p. 3). De verklaarde bezoeken aan verzoekers huis en familie en de bedreigingen die de taliban hierbij hebben geuit, hebben mee betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas en zijn een van de determinerende redenen die hem ertoe zouden hebben genoodzaakt het land te verlaten. Aldus mocht van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij hiervan reeds melding maakte vanaf het begin van zijn procedure voor internationale bescherming. De vaststelling dat hij hiervan aanvankelijk geen melding maakt, doet reeds ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn latere verklaringen hierover.

Verzoeker slaagt er verder ook niet in om de vaststellingen van verweerder dat hij erg vage en onlogische verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn huis voorafgaand aan zijn vertrek, meer bepaald de inhoud van de ontmoetingen van zijn vader met de taliban, in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Het enkele gegeven dat verzoeker verklaarde dat de taliban zijn familie herhaaldelijk lastig vielen om te weten te komen waar hij zich bevond, verandert zo niets aan de terechte vaststelling dat hij niet verder kwam dan te verklaren dat de taliban naar hem vroegen en zeiden dat hij zich moest aanbieden bij hen (gehoor CGVS, p. 17-18). Hij betwist ook niet dat hij naliet zich beter te informeren over deze bedreigingen voor zijn vertrek, zoals zou mogen worden verwacht van iemand die de belangrijke en zeer ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten. Het is ook volstrekt onaannemelijk dat zijn vader het eerste bezoek van de taliban niet serieus zou hebben genomen, nu verzoeker aangeeft eerder zwaar gewond te zijn geraakt door toedoen van de taliban, en dat zijn vader na het tweede bezoek hem hooguit aanmaande voorzichtig te zijn (gehoor CGVS, p. 18). Ook verzoekers overige verklaringen dat zijn werkgever, wanneer hij hem vertelde over de huisbezoeken, louter aangaf dat er geen probleem was omdat hij in zijn huis was (gehoor CGVS, p. 18-19), komt weinig overtuigend over gelet op het gevaar dat gepaard gaat met dergelijke bedreigingen en dit te meer gelet op wat reeds eerder zou zijn gebeurd.

Ten slotte kan evenmin geloof worden gehecht aan de verklaarde problemen die verzoekers familie zou hebben gekend na zijn vertrek uit Afghanistan. Ook hier blijken verzoekers verklaringen zeer vaag, zoals verweerder terecht vaststelde. Verzoeker kan zo niet verduidelijken of de taliban al dan niet meerdere keren zijn langsgekomen, wanneer dit zou zijn gebeurd en waarom ze steeds zouden zijn teruggekomen hoewel hij het land reeds had verlaten (gehoor CGVS, p. 10, 19). Uit verzoekers verklaringen blijkt inderdaad ook dat de taliban wel heel weinig doortastend optraden. Ze namen zo genoegen met het simpele antwoord van zijn vader dat hij niet weet waar verzoeker is, zonder ooit het huis te doorzoeken en waarbij ze zijn familie verder ongemoeid laten. Zoals verweerder stelde, is een dergelijk weinig doortastend optreden weinig aannemelijk voor een organisatie van de taliban indien ze werkelijk iemand als doelwit zouden hebben. Het louter bevestigen dat de taliban de woning van zijn familie niet doorzochten omdat ze redelijkerwijze wisten dat hij er al geruime tijd niet langer woonde of nog het aanvoeren dat de bezoeken voornamelijk als doel hadden om druk te zetten op zijn familie opdat hij zich bij hen zou aanbieden, kan niet overtuigen. Hiermee verklaart verzoeker allereerst zijn gebrekkige kennis niet. Daarnaast houdt verzoeker weliswaar voor dat de bezoeken dienden om zijn familie onder druk te zetten, maar het punt is net dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban wel heel weinig doortastend optraden en ze zijn familie verder volledig ongemoeid laten, zodat niet blijkt dat ze werkelijk zijn familie onder druk zetten.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn kritiek evenmin afbreuk kan doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven dat niet blijkt dat hij zelf persoonlijk werd gevisieerd door de taliban tijdens de

voorgehouden aanval op het huis van zijn werkgever en evenmin dat hij na deze aanval persoonlijk werd bedreigd door de taliban en dit zowel voor als na zijn vertrek uit Afghanistan.

4.5.7. De Raad stelt vast dat de voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen persoonlijke problemen met de taliban. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in om deze vaststellingen – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen inzake de timing van de aanval op het huis van zijn werkgever niet consistent zijn, wordt als bijkomend en niet determinerend beschouwd. Verzoekers kritiek hierop dient niet verder te worden besproken en doet geen afbreuk aan de overige vaststellingen die volstaan om te besluiten dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken.

4.5.8. Daarnaast is verzoeker nog van mening dat verweerder eveneens had moeten onderzoeken welk risico hij loopt ingevolge de machtsovername door de taliban, ook indien het niet aannemelijk wordt geacht dat hij persoonlijk werd gezocht door de taliban, voorafgaand aan de machtsovername. Hij verwijst naar landeninformatie en betoogt dat hieruit blijkt dat personen die voorheen hebben gewerkt voor overheidsfunctionarissen wel degelijk een persoonlijk risico op vervolging lopen en dat de taliban in staat zijn om mensen te traceren. Evenwel volgt uit de voorgaande bespreking dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn werk voor een voormalig provincieraadslid aannemelijk te maken. Deze vaststelling volstaat reeds opdat dit betoog niet kan worden aangenomen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de beschikbare landeninformatie, zoals verzoeker deze ook aanhaalt, wijst op gerapporteerde gevallen van burgers die werden bedreigd of vermoord omdat ze werkten voor de voormalige overheid, of werden gezien als aanhangers van of spionnen voor de voormalige overheid, zoals tribale of gemeenschapsouderen, dorpshoofden, lokale of provinciale raadsleden of overheidsambtenaren. Evenwel blijkt niet dat verzoeker zelf een dergelijk profiel heeft. Hij gaf weliswaar aan te werken voor een provincieraadslid, maar – zoals hij zelf aangaf – hield zijn werk hooguit in dat hij op de kleinkinderen paste, boodschappen deed of de gasten bediende. Hij droeg geen enkele administratieve of politieke verantwoordelijkheid. Zoals reeds werd vastgesteld, kon hij ook niet overtuigen dat hij omwille van deze verklaarde job, voor zover deze al kan worden aangenomen, in de kijker liep van de taliban of dat hij omwille van dit werk reeds persoonlijk werd gevisieerd. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij op basis van voormelde voorgehouden werkzaamheden bij terugkeer concrete problemen met de taliban zou moeten vrezen of een profiel heeft dat aanleiding geeft tot een werkelijk risico op vervolging. In tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, vindt dit geen steun in de aangehaalde landeninformatie.

4.5.9. Samen met verweerder stelt de Raad vervolgens nog vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding. De vaststellingen van verweerder ter zake worden door verzoeker niet betwist en deze worden door de Raad hernomen.

4.5.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5.11. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering en/of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door verweerder gedane vaststellingen inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet concreet betwist. Hierin heeft verweerder op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aan toont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan. De Raad treedt deze beoordeling bij en stelt vast dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzets-groepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security*

Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeen-komstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak

momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is niet van aard dat hierover anders moet worden geoordeeld. In casu zijn er verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker wijst er weliswaar op dat hij mentale problemen heeft, maar hij slaagt er niet in om concreet aannemelijk te maken dat deze in die mate ernstig zijn dat deze hem minder in staat zouden stellen om eventuele risico's correct in te schatten. Verzoeker legt ook geen medische stukken voor. Er blijkt niet dat hij medische problemen zou hebben die concrete medische zorgen noodzakelijk maken en waarvoor hij zich zou moeten verplaatsen of bepaalde zorgfaciliteiten zou moeten bezoeken die mogelijk risicovol zijn. Er wordt nog opgemerkt dat verzoeker in zijn land van herkomst nog steeds kan rekenen op zijn familiaal netwerk. Verzoeker brengt alvast geen elementen naar voor waaruit blijkt dat dit niet langer het geval zou zijn. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS zo nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in Afghanistan en ook dat zijn familie het goed stelt (gehoor CGVS, p. 6). Ook op de zitting bevestigt hij nog steeds in contact te staan met zijn familie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande de (actuele) veiligheidssituatie in zijn streek in het land van herkomst, zoals naar de veiligheid van de reisroute naar zijn dorp of mogelijkheden voor zijn familie om te verhuizen, wijst de Raad er nog op dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat hij hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de huidige situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie te verduidelijken. Hij slaagt er evenwel niet in om concrete persoonlijke elementen naar voor te brengen die maken dat hij een verhoogd risico loopt om persoonlijk het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.8. In zoverre verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2023 waarbij deze organisatie zich uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer naar Afghanistan, ook voor afgewezen asielzoekers, wordt ten slotte opgemerkt dat de Raad zich thans enkel uitspreekt over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij spreekt zich niet uit over een eventuele, al dan niet gedwongen, verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS